

Γυναίκα

Χόρευε πάνω στο φτερό του καρχαρία
Παίξε στον άνεμο τη γλώσσα σου και πέρνα.
Αλλού σε λέγανε Γιουδήθ εδώ Μαρία
Το φίδι σκίζεται στο βράχο με τη σμέρνα.

Από παιδί βιαζόμουνα, μα τώρα πάω καλιά μου
Μια τσιμινιέρα με όρισε στον κόσμο και σφυρίζει
Το χέρι σου που χαΐδεψε τα λιγοστά μαλλιά μου
για μια στιγμή αν με λύγισε, σήμερα δε με ορίζει.

Βαμμένη. Να σε φέγγει κόκκινο φανάρι
Γεμάτη φύκια και ροδάνθη, αμφίβια Μοίρα
Καβάλαγες ασέλωτο με δίχως χαλινάρι
πρώτη φορά σε μια σπηλιά στην Αλταμίρα.

Σαλτάρει ο γλάρος το δελφίни να στραβώσει.
Τι με κοιτάς; Θα σου θυμίσω εγώ που μ' είδες.
Στην άμμο πάνω σ' είχα ανάστροφα ζαβώσει
τη νύχτα που θεμέλιωναν τις Πυραμίδες.

Βαμμένη. Να σε φέγγει φως αρρωστημένο.
Διψάς χρυσάφι. Πάρε, ψάξε, μέτρα.
Εδώ κοντά σου χρόνια ασάλευτος να μένω
ως να μου γίνεις Μοίρα, Θάνατος και Πέτρα.

Καββαδίας Ν.